

lige og gaar personlig paa Akkord med Sandheden for — en mærkelig Begrebsforvirring — at bringe Sandheden til Sejr gennem Partiet. Hvor nedbrydende er det ikke, at den gode Sag saa ofte maa dø, fordi Partiet skal leve. Naar 50 Mennesker skal afgøre en Sag, hvori kun de 20 har Indsigt, da vil Samfundet, naar de 30 tier, og de 20 stemmer, være nogenlunde sikker paa, at Sagen bliver afgjort til dets Fordel, men stemmer de de andre 30, da afgøres Sagen kun til Bedste for „Partiet“, men til Skade for Sandheden. Man smiler og mener, det er barnligt at tro, at disse daarlige Skikke lader sig forandre, men man maa ikke smile for længe, thi Uvidenheden vil engang naa at faa de fleste Stemmer. Pauperismen, Socialismen, ja selv Anarkismen banker stedse mere højlydt paa Samfundets Dør, det er derfor paa Tide, at vi spørger os selv, er den Moral, der raader i vore Samfundsskikke saa ren, saa høj, at den kan indgyde Masserne Respekt, tør vi vente med *den* at finde praktiske Midler til at bringe de urolige Masser ind i ordnede Samfundstilstande? Nej! man kan ikke begynde bagfra. Uden en aandelig Hovedforandring vil man ikke kunne finde Midler til at raade Bod paa Samfundsonderne. Børn og Almue har en fin Følelse for den Aand, der ligger bagved Tingene; det er den, der giver Magt og Respekt, men ikke Former eller Systemer.

Den nye arbejdende Kvinde har hidtil sat det som sin Opgave at trænge ind paa Omraader, der tidligere var lukket for hende, men den Adgang, der allerede er givet hende, forpligter hende til at sætte sig et højere Maal. Vil

hun prøve paa at bringe en bedre Aand ind i Samfundslivet, maa hun begynde med at gaa ud i Samfundet for at lære det at kende, som det er. Hun vil da erfare, at der til den Omformning, hun ideelt tager Sigte paa, behøves lige saa megen Flid, Taalmodighed og Kærlighed og lige saa megen Forberedelse, som til Hedningemissionen, og hun vil ogsaa erfare, at det er en Mission, som netop kalder paa den kristne Kvinde, fordi hun har den Ballast, der modstaar de alminde-Samfundsfristelser.

I dette Arbejde vil hun blive tro mod det Bedste hos sig selv, og hun vil med Tiden kunne bidrage til at give mange Samfundsskikke, det, de trænger til — de „rene Linier“ eller et andet Barometer for Hæderlighed og Sandhed.

Charlotte Klein.

Den 12. Septbr. 1910.

* * *

Skal der ogsaa denne Gang kaldes forgæves paa Danmarks troende Kvinder, eller vil de vaagne op og forstaa deres Ansvar overfor det Land og det Samfund, de lever i? Red.

Fra Missionskonferencen i Edinburg.

(Sluttet).

I forrige Nr. nævnede vi de forskellige Kvinder, der havde Sæde i Kommissionerne. Der er en Ting, der straks falder os i Øjnene ved at se paa disse kvindelige Førere paa Hedningemissionens Omraade, det er dette, at kun Storbritannien og særlig Amerika her er repræsenteret. Grunden her-